

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Collellidemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llsana

UN ALTRE CAS COM UN CABÀS ÉS EL DEL MINISTRE MONTORO

Francesc Sanuy

Advocat

Polítics incongruents

La diplomàcia que paguem

Fa un temps –no gaire– era habitual utilitzar l'argument de les ambaixades catalanes per atacar els governs de la Generalitat, fossin del color polític que fossin. Persones sulfurades –d'allà... i d'aquí– que trobaven inacceptable que la Generalitat mantingués cinc delegacions catalanes a cinc de les ciutats més importants del món amb un cost de 2,2 milions d'euros.

No els importava la feina que hi feien, ni si ajudaven els empresaris catalans que volien fer negocis allà, ni la promoció que feien de Catalunya, ni la diplomàcia que hi portaven a terme. Els semblava una despesa supèrflua i prou. Però aquests mateixos que s'indignaven pels 2,2 milions de la Generalitat alhora pagaven de gust i sense remugar els 764 milions que ens costa la diplomàcia espanyola; les ambaixades, residències de luxe, consolat, festes i recepcions diverses, i diplomàcia en general.

L'Instituto Cervantes és un dels casos més escruïdors. Té 86 seus en 43 països arreu dels cinc continents del món amb l'objectiu de promoció de la llengua espanyola i un pressupost de més de 110 milions d'euros. Fins ara teníem clar que censurava el català, l'èuscar i el galleg (incomplint la pròpia Constitució espanyola que diu que les diferents llengües de l'Estat han de ser "objecte d'especial respecte i protecció"). Però és que amb l'afer *Victus* de Sánchez-Piñol ara s'han revelat també com uns censors de la pròpia llengua castellana. Com que el contingut de *Victus* no reforça el model d'Espanya oficial, encara que sigui en castellà i que hagi venut 200.000 exemplars i drets de traducció a 16 idiomes, el Cervantes no té cap problema a vetar-lo. De censors de llengües a censors polítics.

Un episodi que almenys haurà servit per recordar el que paguem amb els nostres impostos per tenir una diplomàcia espanyola que quan no ens ignora ens censura i que sempre, sempre, treballa en contra nostra.

Aquests dies els polítics del PP estan superant la seva demostrada capacitat de tergiversar les coses, d'actuar en contra dels principis que prediquen i d'exigir als altres un capteniment que ells no practiquen. Vegem, per exemple, el cas de la diputada-senadora i líder dels populars catalans, Alicia Sánchez-Camacho, que es va negar a comparèixer al Parlament a donar explicacions del seu dinar al restaurant La Camarga amb l'examant de Jordi Pujol Ferrusola (de nom Álvarez) i de les gravacions amb micròfons espies que es van efectuar en aquella trobada que havia ordenat Jorge Moragas, el cap de gabinet de Mariano Rajoy. Doncs, de tot allò i dels comentaris que aquella informació privilegiada serviria per subministrar municions a un fiscal del cercle dels més afins al PP, la responsable del partit, amb absolut menyspreu a la cambra legislativa on escalfa un escó, rotundament va optar pel silenci i la no compareixença. És a dir, per fer exactament el contrari del que ara reclama que faci l'expresident Pujol.

I NO ÉS L'ÚNIC CAS d'incongruència en què posa en evidència la contradictòria exigència que els polítics d'altres formacions se sotmetin a unes normes a les quals ella fa cas omís. Ho ha repetit ara amb un atac virulent al bisbe de Solsona pel fet d'haver-se pronunciat a favor del dret a decidir. Com un Júpiter tonant, ha posat el crit al cel i ha acusat l'Església de ficar-se en política. Tota una línia argumental que no va utilitzar fa ben poc temps quan el cardenal ultra, Rouco Varela, es va extralimitar tot proclamant que la sagrada unitat d'Espanya era un dogma de fe. Per tant, allò, pel que li sembla a ella, no devia ser una ingerència inquisitorial del clero nostàlgic del nacionalcatolicisme franquista. Com tampoc li deu trobar cap defecte a la multimilionària subvenció del govern Rajoy al Valle de los Caídos, construït pel treball forçós dels vençuts a la guerra civil i encara avui destinat a sepulcre en honor del sanguinari, criminal de guerra i genocida dictador feixista Franco. En tot cas, ella s'autoproclama pobra (com si això fos sinònim d'honrada), perquè només és propietària d'un pis. No ens aclareix, però, si el va comprar amb algun crèdit, ni si alguna entitat financera en fallida li va condonar un préstec que, es veu que a molts polítics, aquestes coses els hi passen i, en cas afirmatiu, la mitja veritat seria mentir dues vegades.

MONTE SOL

Alicia Sánchez-Camacho exigeix que els polítics d'altres formacions se sotmetin a unes normes a les quals ella fa cas omís

UN ALTRE CAS COM UN CABÀS és el del ministre Montoro que fa servir l'aparell tributari de l'Estat com a instrument d'atac partidista i no aplica, en els propis rengles del PP, la lògica norma de lluitar contra el frau i l'evasió fiscal. Amb quina autoritat moral pot parlar que un eventual frau, si es confirma, serà "qualitativament" el més greu que s'ha vist mai? Pot dir-ho en termes partidistes, el màxim responsable de la política fiscal d'uns infractors com Bárcenas que és coreligionari, d'uns responsables de l'afer de la construcció a Castella i Lleó quan Aznar era president de la Junta, dels temes que han portat el president balear (Matas) a la presó, el president valencià a casa, el de Castelló a demanar un d'aquests indults que els governs del PP reparteixen amb tanta profusió? És "qualitativament", que diu ell, normal que entre la primera i la segona etapa de ministre, l'incit Montoro, fos assessor fiscal dedicat a les grans empreses que busquen la legítima optimització tribu-

tària com la Loreto Consulting que era el vehicle fiscal de Josep Piqué (avui gerent de l'OHL de Villar Mir) i de la seva primera dona? Es també un cas d'exemplaritat que si l'Agència Tributària multa una empresa mexicana clienta de despatx de Montoro siguin destituïts tots el funcionaris que ho van fer? Doncs, evidentment, no. De cap manera!

DE PASSADA voldria aclarir que ara sembla que ja sabem la classe de crisi que tenim. No és allò de "si sale con barba es San Antón y, si no, la Purísima Concepción". Ara ja s'ha

descobert de quin mal hem de morir. Ni depressió, ni recessió, ni doble recaiguda, ni recuperació fràgil, ni res que es pugui resoldre amb una devaluació interna a base de retallar salaris i ajuts de l'estat del benestar són reformes per tornar al creixement i a la creació de llocs de treball. Tot això ja s'ha intentat i no ha servit de res, perquè patim un estancament japonès com el que va causar la dècada perduda del país del sol ixent durant els anys 90. Espremer els assalariats, el consum de la classe mitjana i els joves que no trobaran feina no condueix enlloc. Tenim més atur que la franja de Gaza i aquesta setmana ens ha dit l'OCDE que som el país on més difícil resulta crear llocs de treball. Això sí, a sis països europeus el deute públic a dos anys o compra o s'estudia fer-ho amb interessos negatius. Espanya, per exemple, ha fet una emissió de bons a 50 anys per valor de 1.000 M€ amb una quota del 4% per sota del que es pagava fa 2 anys pel deute a 10 anys. És possible que uns tergiversadors com Montoro i Camacho estiguin contents. Santa innocència si es pensen que una compra de bons a gran escala per part del BCE de Draghi farà pujar la producció i la inflació (que sigui l'antídoto de l'actual amenaça de deflació). Però ara mateix ja ningú gosa parlar d'aquella recuperació nonada. La malaltia crònica és la inflació massa baixa. De fet, a hores d'ara ningú no pensa que amb unes massives facilitats quantitatives del BCE destinades a la compra d'actius encara hi seriem a temps. *Sayonara!*